

útohu. Zaměstnanci zahrad v Kew obdrželi zhruba kolem šestnácté hodiny a pětadvacáté minuty anonymní oznámení, že na pozemcích byla umístěna bomba. Policejní specialisté tam skutečně našli sportovní tašku, ale už jsme byli informováni, že se jednalo o planou výhrůžku, protože v tašce se nacházelo jen staré tranzistorové rádio.“

Moderátorka pokračuje dalšími zprávami, Elliot vypne televizi a odloží ovladač na konferenční stůl. Vráť se zpátky ke sporáku a ona za ním, ale hlavu má stále plnou právě vyslechnuté zprávy.

Je jí to nějak povědomé.

„Asi nějaký puberťák, myslí si, kdovíjak nejsou vtipní,“ konstatuje Elliot, zatímco nandává smaženou směs na talíře. „Ale není to legrace. Kdyby je chytili...“ Vzhledne, ale její výraz ho musel zarazit, protože se okamžitě zeptá, co se děje.

Zavrtí hlavou. „Nic. Je to jen... nevím. Trochu divné.“

„Co?“

„V mé první knize – víš, ve *Žhářích*...“

„Jak bych mohl zapomenout?“ zeptá se a jeho výraz roztaje. S Emilií se spolu seznámili téměř před jedenácti lety v kavárně, zrovna když ji psala. Tou dobou se rozváděla a s Jasmine bydlela v malém pronajatém bytě, protože Jonas ji vyplatil z jejich domku v Twickenhamu, který si pořídili po svatbě. Vždycky toužila po tom napsat román, ale když vystudovala univerzitu, začala pracovat v místních novinách. Zrovna se zabydlovala v nové roli autorky článků pro nedělní přílohy, když zjistila, že čeká Jasmine. Bylo jí třiatdvacet, neměla nic našetřeno a žila s Jonasem, se kterým se seznámila v prvním ročníku univerzity v Brightonu, těhotenství rozhodně neplánovala. Jakmile novinku sdělila Jonasovi, požádal ji o ruku a jen o několik měsíců později uspořádali malou a celkově úspěšnou svatbu na místní radnici.

Když se narodila Jasmine, nemohla si Emilia dovolit vrátit se do práce na plný úvazek: náklady na chůvu by spolklý celý její skromný plat a rodiče žili až příliš daleko, než aby jí mohli pomáhat – ne že by se do toho hrnuli, i kdyby bývali bydleli ve stejném městě. A tak si přivydělávala, jak to jen šlo. Potom, co ji Jonas opustil, využívala čas, který Jasmine trávila ve škole, k psaní knihy, jejíž hlavní hrdinkou byla žena-detektiv s velmi nekompromisním přístupem. Silná a rozhodná, pravý opak toho, jak se v té době cítila ona sama: slabá a neschopná.

Elliot tehdy zabloudil do kavárny na nábřeží během polední pauzy po schůzce s klientem. První, co ji na něm zaujalo, byl vřelý pohled jeho hnědých očí. Laskavých očí. Dali se do řeči potom, co ho požádala, jestli by jí nepohlídal notebook, než si odskočí na toaletu.

„Jak jsi mohla vědět, že s ním neuteču?“ zeptal se jí jednou, mnohem později.

„Protože jsi měl takový až moc důvěryhodný obličej,“ odpověděla mu.

Tuhle větu proti ní používá dodnes, když ho obviní, že si vzal poslední balíček křupek nebo třeba spotřeboval poslední zbytek kávy z balení. *Cože? Já? Ale já mám přece tak důvěryhodný obličej!*

„A jak to s ní souvisí?“ zeptá se jí teď, zatímco se přehrabuje v zásuvce s příbory.

„Přece,“ vysvětluje, když odnáší talíře k jídelnímu stolu s dubovou deskou, „jsem přesně o tomhle psala. O falešném poplachu. Telefonát a zavazadlo s tranzistorovým rádiem odložené v Kew Gardens, vzpomínáš?“

Prostírá nože a vidličky na stůl, až to řinčí. „To se stává každou chvíli. Jsme přece v Londýně. Jen náhoda, nic jiného. Napsala jsi tu knihu už před lety.“